શ્રી મોહન માળા.

શ્રી મોહન માળા.

છપાવી પ્રસિદ્ધ કરનાર

નડીઆદ નિવાસી

ગાંધી ભાઈચંદ ગોવર્ધનદાસ,

સં. ૧૯૭૮. આવૃત્તિ ૧ લી. પ્રત ૫૦૦. સને ૧૯૨૨.

શ્રી લક્ષ્મીવિજય પ્રીં. પ્રેસ (બ્રાન્ચ)માં દેસાઇ રાયચંદ
છગનલાલે છાપી. ઠે. રતનપોળ–અમદાવાદ.

કીંમત અમુલ્ય.

પ્રયોજન

પ્રિય ! ડાહી લક્ષ્મી.

અહો આ મોહમય અસાર સંસાર સાગરમાં સુખ દુઃખની ઊછળતી છોળોની અસર પ્રાણી માત્રને થયા વગર રહેતી નથી. તે નિયમાનુંસારે ત્હને મોહન પુત્રનો પંચ-તત્વનો તત્વોમાં સંવત ૧૯૬૩ ના માઘ સુદી ૭ ના રોજ લય થયો. તેથી ત્હારૂ પ્રેમાળ હૃદય પ્રેમ તત્વના પ્રબળ પ્રહાર વડે વ્યથીત થએલું છે; એમ મ્હને સમજાયાથી તે શાન્ત કરવા માટે આ લખવાનો પ્રારંભ કર્યો હતો. પણ તે પૂર્ણ થતા પહેલાં એટલે સંવત ૧૯૬૩ ના ભાદરવા વદી ૨ ના રોજ ત્હારા પંચભૂતાત્મક ક્ષર દેહનો તત્ત્વોમાં વિલય થયો. આહા ! ગોવિંદની ગહન ગતિ છે. પ્રિય ! ત્હારા અચળ અને અખંડ પ્રેમના સ્થાન માટે આ જીવ વલખાં મારતો હતો. તેથી આ "મોહન માળા" ત્હારા પ્રેમ સ્વરૂપના અમર આત્માના કોમળ કંઠ વિષે સમર્પણ કરી વિરમું છું.

નડીઆદ. સં. ૧૯૬૪. વિજયા દશમી.		લી. પ્રેમાધિન ગાંધી ભાઈચંદ ગોવર્ધનદાસ.

શ્રી મોહન માળા.

દોહરો ૧.

મોહન કાલ ભયે ગુંથી, કવિત કી મોહન માલ;
મોહ ગ્રંથી સરકી પરિ, મન મોહન મમ બાલ.

કવિત ૧.

તાર જબ આયો તબ, તાર મન ટૂટે સબ,
લૂંટ લીયે લોભીજન, બાવરે બને રહે;
દોહદ કું તજી તન, મોહ બશ મોહનમેં,
મોહન મિલન ધાયે, મોહન રહે ગૃહે;
પાસ જબ આયા તબ, શ્વાસા સબ જૂઠ લગી,
નિશ્વાસ નિકલનેસેં, નિરાશા ગ્રહી લહે;
મોહનકો હંસ શુદ્ધ, પારિખ સ્વરૂપ હોકે,
ગુરૂ પદ પંકજમેં, આપ રૂપ હો ગિયે.

૨

તરી ગિયે તુમ અબ્ધિસેં, મરિ ગિયે મોહ ફંદ;
જરી રહે બિન અગ્નિસેં, હરી લીયે આનંદ.

૩

અગ્નિ બિન ઉઠી આગ, અંતર નિરંતરકો,
જારે રહે જાને જન, ધુંવા નાહીં નિસરે;
રાગ રંગ ફીકે લગે, ભોજન ના ભાવત હેં,
બાનિકો બિલાસ, ત્રાસ ભાસત ભવે ભરે;
નાસી કહાં જાય જીવ, જગા નાહીં જગત માંહી,
શુન્યમેં સમાયે આપ, આપુહિકો બિસરે;
મોહ વ્યાલ ડસે, વિષ રોમ રોમ છાય રહે,
ઔષધ ઉપચારસેં, ઉતારે ના ઉતરે.

૪

જે તન જારત આપકો, તે તન આગ લગાય;
મન મોહન છબિ બસ ગિયે, પલપલ દ્રગ દરસાય.

૫

સંસાર સમુદ્ર માંહિ, માનુ તન ઝાઝ બૈઠે,
મન્વા મુસાફિર, આપ રૂપકો ભૂલિ ગિયે;
રેન દિન ચૈન ચહે, મોજ મઝા માની રહેં,
સંગી પ્રસંગીકે, કુસંગી જીવ બની ગિયે;
મોહકી વમળ વારી, પ્લેગકી પવન ભારી,
ઝાઝને ઝપાટા લગે ઝૂકત ડૂબી ગિયે.

તનકું તાકાત નાહી, પ્રેમસે પકડ રાખે,
દ્રગનસે દેખ રહે, મોહન મરિ ગિયે.

૬

દ્રગ થાકત દેખત છબિ, મન ત્યાગત નવ મોહ;
મોહ લોહ મન ચુંબકે, બિછૂરત નાહ બિછોહ.

૭

મોહ મદિરાકી નીશા, નિશા જબ આઇ તબ,
શુદ્ધ બુદ્ધ ભૂલે, પૌઢે પ્રેમસે પથારીકો;
નિંદ નહિ આયે નેન, રેન મધ્ય મુંદિ ગિયે,
સ્વપ્ન એક હુવા આયા, મોહન અટારીકો;
તેજકો પ્રકાશ ભયો, તેજ તેજ તેજનમેં,
મુરત મોહન દ્રષ્ય, ઝૂલત ઝૂમારીકો;
બાનિ ના બદાય પાનિ, નેનમેં ભરાય આયો,
પાસ આયે પૂત્ર, દશા દેખત હમારી કો.

૮

દશા હમારી દેખકે, દયા ધરી દિલ માંહિ;
મધુર બચન બોલે સદન, સુનહુ તાત તુમ આંહિ.

૯

શાને અકુલાત, અશ્રૃપાત કરી ઝરો તાત,
બાત કહું માનો આપ, અંતર અનુભવે;
અસાર સંસાર માંહિ, સાર કછૂ મિલે નાહિ,
સત્યકો બિચાર ઉર આપૂકો ઉદ્ભવે;

રૂપ રંગ જાત નાહિ; બાલ વૃદ્ધ યુવા નાહિ,
માત તાત ભ્રાત નાહિ, દેહ ત્યાગકો જવે;
ધિરજકો ધરો, હરો ભ્રાન્તિ ભવ બંધનકી,
દયા ક્ષમા સજો આપ, આપ રૂપકો થવે.

૧૦

આપ રૂપ પદ પરખતાં, આપુહિ આપ સમાય;
આપુ આપ કરિ કલ્પના, આપ રહત બંધાય.

૧૧

કલ્પનાસેં લિયે કવિ, બાનિ બિચિત્ર કથત,
કલ્પના કરિકે જગ બ્રહ્મકો ઠિરાયો હેં;
કલ્પનાસેં કલ્પ લિયે દાન્નવ મનુષ્ય દેવ,
કલ્પના કરિકે ધરી હરિગુન ગાયો હેં;
કલ્પનાસેં યોગ યજ્ઞ કર્મ ધર્મ કલ્પનાસેં,
વેદ નેતિ નેતિ વદે પાર નાહિ પાયો હેં;
કલ્પના કરીકે પરિ બિચારસેં દેખો આપ,
મિથ્યા મન કલ્પનાસેં કૌન સુખ પાયો હેં.

૧૨

કૌન સુખ પાયો સકલ, મન કલ્પિત બનિ રાય;
મૂખ મિઠા હોવે ન કભિ, સક્કર શબ્દ સુનાય.

૧૩

કલ્પના કરીકે ધરી, કરિ હીકી જાન પરિ,
નામ ગુણુ લેકે બેશ, ગણેશ ઘડાયો હેં;

કપિ હીકી કલ્પનાસેં, બજરંગ બનવાયો,
ભૂંડનકો ભાળી, ભવ્ય ભૈરવ પૂજાયો હેં;
પ્રમદાકું પેખી જબ, પાર્વતી બનાઈ શક્તિ,
લિંગકુ દેખીને શિવ, શંકર સુહાયો હેં;
એસે જગસારી ભારી, ભ્રમસેં ભ્રમાય ભૂલે,
પેટ પિંડા કાજે સબે, પ્રપંચ લગાયો હેં.

૧૪

પેટ પ્રપંચે પચ રહે, બહુ બિધિ પંથ બનાય;
પેટહી પાવક પરજલે, જરિ રહે જિવ સદાય.

૧૫

પેટ હિકી અગંનસે, જિવ જગ જરિ જરિ,
કામ ક્રોધ લોભ મોહ, બિરહ બઢાયો હેં;
યોગ હિકી અગનસેં યોગિ જન જરિ રહેં,
પ્રાણુકો નિરોધ બોધ, સમાધિ સધાયો હેં;
અરૂણુ અગ્નિસેં મન, તનકો તપાવે કોઇ,
પર્મ ધર્મ કર્મ કરી, કષ્ટ કાયાકું કરાયો હેં;
જ્ઞાનાગ્નિસેં જરિ, ષટ્ સાધન સંપન્ન ભયે,
બ્રહ્માગ્નિસેં અહં બ્રહ્મ, અંતે અમુઝાયો હેં.

૧૬

અંત સમે અમુઝાયિ જિવ, બની બાવરે રોય;
ગર્ભ બાસમેં ગિર ગયે, બિના બિચારે સોય.

૧૭

બિચાર બિન બચેના, ત્રાસ ભવ બંધનસે,
બિચાર બિન બાનિસેં, બંધ બંધાયો હેં;
બાનિકો પ્રપંચ સત્ય, માની મગરૂર બની,
ભૂલે ભવ ભાન જિવ અંતર જરાયો હેં;
દ્રગનસેં દેખ પરેં, હાત કછૂ આતે નાહિ,
પરિછાયા પકડને, બાર બાર ધાયો હેં;
થકકે જબ ખડે ઠરે, બિચારસેં જાનિ પરેં,
આપકું પિછાની પ્રાની, પિછે પછિતાયો હેં.

૧૮

બાનિ પાનિમેં ડુબ રહે, આપહિ કરો બિચાર;
શાળ ત્યાગિ કુસિકા ગ્રહત, ગાફિલ બની ગુમાર.

૧૯

બાનિકી બિચિત્રતાસેં, બહુત બિનોદન મેં,
ગાફિલ પનાસેં જન્મ, વૃથાહિ ગુમાયો હેં;
બહે ગિયે પાનિ જબ, પાર બાંધવેકો લગે,
એસોહિ ઉપાય પાય, પાનિ પિયો ન્હાયો હેં;
બાનિ હિસેં બંધ ભયો, અંધ હુવો આપ ભૂલે,
બંધ ભયે બાનિ ભ્રમ, ભ્રમર ભૂલાયો હેં;
બાનિ પાનિ થાહ નાહિ, બડે બડે પીકે થકે,
બાનિ કાલ જાલ માંહિ, જિવ જકડાયો હેં.

૨૦

કાલ જાલ બાનિ વિષે, જિવ રહે જકડાય;
સર્પે ગ્રહ્યા છછૂંદરા, ગલત ન ત્યાગ કરાય.

૨૧

બાનિ હિસેં બને બેદ, બેદકો ન જાન્યો ભેદ,
બાનિ ભ્રમ ખાનિ તામેં, પ્રાનિકો ગિરાયો હેં;
બાનિકું બનાય જ્ઞાની, ધ્યાનીને ભ્રમાય દીનો,
બાનિસેં બિકાર બ્હોત, જગમેં બઢાયો હેં.
સુની સાચ માની લીની, મઝા બાનિમેં પ્રમાની,
મિથ્યા અભિમાની બની બાનિકો દ્રિઢાયો હેં;
બાનિસેં બ્યાકૂલ જિંદગાની, ધૂલધાની બની,
બિચાર બિન બાનિસેં, કૌન મોક્ષ પાયો હેં.

૨૨

મોક્ષ બંધ બાની બની, સુખ દુખ સ્વરૂપ બખાનિ;
સ્વર્ગ નર્ક ખાની ખની, બાનિ ન જાનિ પ્રમાનિ.

૨૩

બાનિસેં બખેડે બડે, સંત પંથ માંહિ પડે,
બાનિસે બિખાદ બધે, દ્રષ્ટિમેં દિખાયો હેં;
બાનિસેં બકિલ ગુન્હેગારકો છોડાય દેતે,
ગુન્હા બિના બાનિ, જિવ કેદ કરવાયો હેં;
બાનિ હિસેં રાજ કાજ, બને સબે બાનિ હિસેં,
બાનિસેં બ્હેબાર સારી સૃષ્ટિમેં સમાયો હેં.

બાનિ મહારાની બની, જિતી નહિ જાય શ્યાની,
બાનિકું બનાય બ્રહ્મા, આપ ભિ ભૂલાયો હેં.

૨૪

બ્રહ્મા હરિ હર હાર ગિય, જિત શક્યા નહિ બાનિ;
રહિ કુંવારી બાવરી, અંતર અતિ અકુલાનિ.

૨૫

અકૂલાની પિછિ તાની, શ્યાની અમૂઝાની બાનિ,
હો ગઇ દિવાની દેહ, ત્યાગકો દ્રિઢાયો હેં;
પતિ બિના સતિ બની, પાનીમેં પ્રવેશ કીનો,
પાનીમેં સમાની બાનિ, પાની પી પિવાયો હેં;
બડે બડે પીકે થકે, છકે બાનિ બારૂનીસેં,
આપ રૂપ ભૂલિ ગિયે, બિચાર બિસ્રાયો હેં.
પાનીસેં લખાની જાની, પાનીમેં ભરાની બાનિ;
પ્રાનીકું મથાયો પાની, પાની પરખાયો હેં.

૨૬

પરખાયો પાની પ્રબલ, અબલ સબલ બનિ બાનિ;
બૈખરી જાલ વિષે ફસેં, કવિ પંડિત પૂરાની.

૨૭

બૈખરીકી જાલ માંહિ, પંડિત પૂરાની કવિ,
આપહિ બંધાંયે ઔર, જિવકો બંધાયો હેં;
બૈખરીસેં બાનિ આપ, આપકી બખાની રહેં,
બૈખરી કરીકે ખ્હોત, ઉપાધિ ઉઠાયો હેં.

બૈખરી બિખરાનીસેં, બિસેં બાસનામેં બહેં,
બિબેક બિચાર બિના, બિખકો બઢાયો હેં;
બૈખરી પિછાની નાહિ, પક્ષા પક્ષ લહે તાની,
ભેદાભેદ માની બાનિ, પ્રાનિકું પઢાયો હેં.

૨૮

પઢી પઢાવત બાનિને, બાનિ નાહિ સમૂઝાનિ;
પારિખ બિન પરખે નહિ, સત્ય મધુર પ્રિય બાનિ.

૨૯

સત્યકો સ્વરૂપ શુદ્ધ અંતર બિચાર દેખો,
સત ચિદ્ આનંદ એ, સત્ય હેં સો નિત્ય હેં;
સત્ય બિના બાનિ કૈસી, નૃપ બિના રાની જૈસી,
બાદલ બિના પાની જ્યું, નિશાની અસત્ય હેં;
પ્રાન બિના પ્રાની જૈસેં, દેહ બિના દાની કૈસેં,
જ્ઞાન બિના જ્ઞાની તૈસેં, સત્યકી અગત્ય હેં;
સત્ય બિના ધર્મ નાહિ, સત્ય બિના કર્મ નાહિ,
સત્ય બિના મોક્ષ નાહિ, સત્ય હેં સો સત્ય હેં.

૩૦

સત્ય સમાધિ સહજ યહ, સત્ય સ્વરૂપ સુખ દાનિ;
સત્ય સત્વ સબ તત્વકો, વૃથા સત્ય બિન બાનિ.

૩૧

બાનિ હિકી ખાની ચાર, પ્રગટ પ્રમાન પેખો,
પરા પશ્યંતી મધ્યમા, બૈખરી બખાની હેં;

જાગૃત બૈખરી લહેં, સ્વપ્ન, મધ્યમાકે માંહિ,
શુષુપ્તિ પશ્યંતી તૂર્યા, પરામેં સમાની હેં;
બૈખરી કો સ્થાન મૂખ, કંઠ મધ્યમાકો માન,
પશ્યંતી પ્રમાન હૃદે, નાભિ પરા બાની હેં;
ચાર બાનિ ચાર ખાની, ચારૂકે બિચિત્ર જાની,
પૂરન પવિત્ર પિતા, સાર સત્ય બાનિ હેં.

૩૨

સાર સત્ય બાની બની, ચારહિ જુગકી રાનિ;
પરા બનિ પટરાની જ્યું, અવર ભરી રહિ પાનિ.

૩૩

પરાકી પારિખ બિના પતિતિ ન પામે પ્રાની,
હસ્ત આયો હિરો, વૃથા પાનીમેં ગુમાયો હેં;
પાનીહિંસે પિંડ ને, બ્રહ્માંડ ખંડ ઇંડ બને,
પાનીકો પ્રકાશ પાની, પાની પ્રસરાયો હેં;
પાનીકો પ્રભાવ, હાવ ભાવ બહે પાનીહિમેં,
મોતી મણિ માનિકકો, પાની પરખાયો હેં;
પાનીકી પવિત્રતાઇ, બાનિકી બિચિત્રતાઇ,
પરામેં પતાઇ પરા, પાર પહૂચાયો હેં.

૩૪

પરાપાર પહૂચે પુનિ, ઉલટ ચઢી નભ બાનિ;
સત્ય સુધા બરસેં અક્ષર, ચાતક તરસ છિપાનિ.

૩૫

સ્વાતી કે સલિલ, બિના ચાતક તૃષા છિપેના,
સિંહ ક્ષુધા સહે તન, તૃણ્ય હિકો ના ચરે;
પતિ સહુ સતિ સત્ય પાવકમેં પડે આપ,
પતિ બિના પુરૂષકો ચિત્ત માંહિ ના ધરે;
શૂરો સરદાર રન જુઝે, સમસેર ગ્રહી,
મારે અરૂ મરે તોહું પિઠ પાછે ના કરે;
સાધુ સંત ધારે ધર્મ, આપહિકો જાવે પ્રાન,
સત્ય બિના બાનિ વૃથા, મૂખસેં ના ઉચરે.

૩૬

સાધુ સંત મુખસેં સદા, વદત ન જૂઠી બાનિ;
ધર્મ કર્મ જપ તપ સકલ, સત્ય બચન ઉર આનિ.

૩૭

આની ઉર પ્રેમ સત્ય બાતકો બિચાર કરો,
રવિ શશિ તારા નભ બાનિસેં બનાયા હેં;
બ્રહ્મા બિશ્નુ શિવ ઇંદ્ર, માન્નવ મુનિન્દ્ર દેવ,
કિટ કરિ પરિયંત એ બાનિકી છાયા હેં;
બડે બડે જેતે જોધ સત્ય હૂકી સાધે સોધ,
મનહૂં નિરોધ, બોધ બાનિમેં સમાયા હેં;
બ્રહ્મ રૂપ બની બાનિ, જીવ રૂપ ભયે પ્રાની,
બાનિ ગુન ગાવે જ્ઞાની બાનિ મહા માયા હેં.

૩૮

મહા માયા આનિ બની, નવ રસ સરસ બખાનિ;
સત્ય બ્રહ્મ સંગે સતિ, રહત રમિ મહારાનિ.

૩૯

મહા રાની જગખાની મોહિની સ્વરૂપ માની,
બ્રહ્મા ભાન ભૂલે બેદ આનિ હિસેં ગાતે હેં;
બિષ્નુને બિચાર કીનો, પાનીમેં પ્રવેશ કીનો,
સમાધિ લગાવી શિવ ધ્યાન માંહિ લાતે હેં;
વાલ્મિક વશિષ્ઠ વ્યાસ નારદ ગણેશ શેષ,
સરસ્વતિ રસવતી સર્વકો નચાતે હેં;
નચાતે હેં ન ન્હાતે હેં રમાતે રમા રૂપે તે,
ભ્રમિકો ભમાતે આનિ શાન્તિમેં સમાતે હેં.

૪૦

શમે રૂમે શાન્તિ વિષે, બિબિધ સ્વરૂપ બનિ આનિ;
લેશ ન કલેશ કરે કદા, નિરખ પરખ લે જ્ઞાનિ.

૪૧

જ્ઞાની અભિમાની નહિ દીલ દરિયાવ દયા,
દાખે ના દમામ દોર આપ સમ પેખેગો;
આત્મવત ઐક્ય માની, સ્નેહ ધરી સ્હાય કરે,
દુનિયાં દિવાની ગિની, દિન ના ઉવેખેગો;
રૈન દિન ચાહે ચિત્ત પ્રિતી પરમાર્થ પર,
દેશી દુખી દેખી, દયા દ્રષ્ટિ કરી દેખેગો;

દેશ હિત કાજે દાઝે અંતર નિરંતર જે,
લેખિની લખે કયા લેખ લક્ષે ઐક્ય લખેગો.

૪૨

લક્ષ ઐકય કરી લેખતાં, એક અખંડ અનૂપ;
દ્વૈત ભાસ દિલસેં જતાં, સમજે સત્ય સ્વરૂપ.

૪૩

સત્યકો પ્રકાશ ખાનિ, શમ દમ દયા ખાનિ,
ધર્મ કર્મ મૂલ ખાનિ નેહુકી નિશાની હેં;
ક્ષમા આભૂષણુ ખાનિ, શાન્તિ સ્વર્ગ સ્થાન ખાનિ,
શ્રાપ વરદાન ખાનિ, ખાનિ લાભ હાની હેં;
માન અપમાન ખાનિ, ગાન તાન નાદ ખાનિ,
જિવન મરન ખાનિ, ખાનિ દ્વંદ માની હેં;
નામ રૂપ ગુન ખાનિ, મોહ મદ ક્રોધ ખાનિ,
ખાનિ જાલ લેવે જાની, સોહિ સંત જ્ઞાની હેં.

૪૪

સાધુ સંત જ્ઞાનિ શૂરા, પડત ન મ્હો તમ કૂપ;
ખાનિ પાનિ છની છની પિવે, સોહિ હંસ સ્વરૂપ.

૪૫

હંસકો સ્વરૂપ સંત મોહ મન મારે આપ,
જાને પર પિડા, નિજ દુઃખ મૂખે ના કહે;
સાગર સમાન શાન્તિ, ભેદ ભ્રમ નાહિ ભ્રાન્તિ,
ક્રોધ બિના કાન્તી, ક્ષમા ભૂષણુ હૃદે ગ્રહે;

નિજાનંદે રહેવે નિત્ય, પ્રાની પર રાખે પ્રિત,
પેખી પરદારા વિત્ત, ચિત્ત માંહિ ના ચહે;
કૌવાકો બનાવે હંસ, જીવકો બનાવે શિવ,
સંતકો સ્વભાવ–ભાવ ભેદાભેદ ના લહે.

૪૬

ભેદાભેદ ભવ ના લહેં, બગ ઠગકો લે જાનિ;
સત્ય સ્વરૂપ નિજ નિરખતાં, મોહ કૂપ બનિ ખાનિ.

૪૭

ખાનિ મોહ કૂપ માંહિ ગાડરી પ્રવાહ પૈઠે,
પટોપટ પડે પ્રાની અવર કહા કરે;
અકુલાત અમૂઝાત અંતર અગન થાત,
મૂર્ખ કરે બેં બેં મૂખે; સૂધો નહિ સૂધરે;
નેન હૂતે અંધ આશે, પેખે નવ આસપાસે,
ખાળતાં ખળે ન ત્રાસે, મોહે બુદ્ધિ બિસરે;
પડતાં પ્રકાશ ભાસે, અંધકાર અંતરમાં,
સૂઝે ના બિચાર સત્ય, મોહ કૂપમાં મરે.

૪૮

મોહ મદીરા સાનુની, ભુલવે ભવમાં ભાન;
સત્ય સ્વરૂપ સૂઝે નહિ, મોહ મહા બલવાન.

૪૯

મોહ બલવાન આગે, સબલ નિર્બલ બને,
મોહ મદીરાકી નિશા આવત ઘનેરી હેં;

મોહકે મારે મરદ માનુની મોહાંધ બને,
જરેમરે ત્યાગે સુખ નિશા ખૂબ ઘેરી હેં;
મોહ લોહુ બેડી બડી, તુટેકે ન છૂટે કડી,
આશાએ ઉઠાયે પડી, પ્રિતે પાવ ઝેરી હેં;
લોભકા લગાયા તાલા, કૂંચી કર માંહિ ડાલા,
છૂટે નહિ મોહ જાલા, મોહ માયા મેરી હેં.

૫૦

મોહ માયા સબકો ગિલત, મેરી રૂપ અનૂપ;
ભૂલ ભુલવણીમાં ભમત, હરિહર અજસુર ભૂપ,

૫૧

મોહકે લિયે કિસન કુબ્જા ગૃહે ધસિ ગિયે,
મોહકે ભયે ભૂલત ભિલડી ભવ ભાલીકે;
મોહકે લિયે બ્રિધી સરસ્વતી સમિપ ધાયે,
ઇન્દ્ર ચન્દ્ર ચૂકે, મોહ માયાકો નિહાલીકો;
મોહે દશ શિશ સિતા સતિને ઉઠાય લાયે,
મોહે રામ રાવનકુ, માર્યો રન રોળીકે;
મોહે રાજપાટ ત્યાગ કરાયો કૈં રાજનકૂં,
મોહે મુનિ મૂકે માન મોહ ભય ભાલીકે.

૫૨

મોહ ભયે ભય ઉપજે, મોહ ગિયે ભય જાય;
મોહ કે મારે મર ગિયે, પ્રબલ મોહ મહિ માય.

૫૩

પ્રબલ મોહ મહિમા, મહિ મધ્ય છાયિ રહે,
આપ રૂપ ભૂલે ઝુરે મોહ પૂર પેસી કે;
પૂરકો પ્રકાશ પેખી, બેન નેન મુંદી ગિયે,
દેખી અલૌકિક લિલા, આપકું ઉદ્દેશીકે;
મોહ માયા છાયા જાયા, કાયાકૂં બનાયા રાયા.
જિવકો ભમાયા મોહ જાલમેં પ્રબેસીકે;
ધાયાસો ધવાયા પ્રેમ પ્યાલા મોહ મધૂ પાયા,
શુદ્ધ બુદ્ધ ખોયા, ખાયા લોભ સંગ બેસીકે.

૫૪

લોભ સંગ રંગે રમે, સુઝત ન સત્ય બિચાર;
દયા દિલસેં દૂર રહી, બિટલ ગિયે બહુ વાર.

૫૫

બિટલગે બિગરગે, બિચારકો ત્યાગ દિયે,
દયાકે ખજાનેકી કૂંચી લોભ લે ગિયો હેં;
શિલકા સમુદ્ર સૂકા, ધર્મ હુકી ધ્વજા ટૂટી,
કર્મકી કર્માચિ બૂટ્ટી, સત્ય કહાં રહ્યો હેં;
ધૈર્ય ધરા ધ્રૂજિ, ક્ષમા મેરૂ કંપનકો લગેં,
પ્રેમહિ પતાલ પૈઠે. નેમ નહિ રહ્યો હેં;
મોહપૂર પૈઠી જિવ લોભ ઘર જા બસાય,
આપ રૂપ ભૂલે, સુખ ચિત્ત માંહિ ચહ્યો હેં.

૫૬

ચહુત ચિત્તે સુખ જિવ સબ, ભટકત ચારહુ ખૂંટ;
નયન બિબેક બિચાર ચહુ, મોહપુરે ગિયે ફૂટ.

૫૭

ફૂટ ગિયે નેનાં જબ મોહપૂર ભટકે તબ,
સટકી કહાં જાવે જહાં, આપ જિવ અંધાતે;
નૃપતિ જ્યાં કામ નામ પ્રપંચ પ્રધાન પદે,
ક્રોધ કોટવાલી કરે, ખરેખરા ખંદાતે;
દુકાનદાર દ્વેષી જ્યાં, મદાંધ ત્યાં લોભી લોક,
કુસંપ કંકાસ કલેશ કેરા કરે ધંધા તે;
રોગી–બૈદ દોનું અંધ દોનુંએ ચલાયો ધંધ,
આશા પાસ બાંધી બંધ, બંધીવાન બંધાતે.

૫૮

બંધિવાન જિવ બન ગિયે. મોહપુરે મસ્તાન;
ગાન તાન ગુલતાનમેં, ભૂલત અપના ભાન.

૫૯

ભૂલે નિજ ભાન બાન ચુકત નિશાન સાન,
આપકી પિછાન બિન ભૂલે મદમાતે થે;
પંથીને ચલાયો પંથ પંથકો ન પાયો અંત,
માને આપકો મહંત આપ ગુન ગાતે થે;
દ્રષ્ટા પર્મ હંસ આયા મોહપૂરમેં ફિરાયા,
દેખે સબ રોગી યામેં અંધ એક આતે થે.

અંધ પાસ આય પૂછે આપકો ન સૂઝે સત્ય,
રોગીયોકા રોગ હીકી દવાકું દિખાતે હેં.

૬૦

દવા દિખાવત રોગીને, દુવા મફત દે જાત;
પુરન રોગ પ્રખ્યાત પુર, સુન લે અંધ સુજાત.

૬૧

સુનો અંધ રોગ, રોગી આત્માકા વિયોગી યોગી,
રોગીયો અનેક, રોગ અંગ અંગ જૂદા હેં;
જ્ઞાન રોગી દેખે કોઇ કોઈને પૂરાન બેદ,
કોઇને કૂરાન કાવ્ય આપ ખૂદ ખૂદા હેં;
કીને સુર પદ ગાવે તીર્થ અડસટે ન્હાવે,
યજ્ઞ યાગકો કરાવે રોગી યહિ દીઠા હેં;
કાશી જાય કર્ણત લે ઉર્ધ્વમૂખ રહેવે કેં,
ગૂફાકે ભૂ માંહિ કોઉ રૈન દિન બેઠા હેં.

૬૨

રૈન દિવસ બૈઠા રહત, નર કેં નગન સ્વરૂપ;
આસન શ્વાસન ખેંચ કેં, નેતિ ધોતી અનૂપ.

૬૩

નેતિ કરે ધોતી કરે પ્રાનકો નિરોધ કરે,
પ્રાનાયામ પ્રત્યાહાર રોગમેં ગુંચાયા હેં;
ધ્યાન ધરી ધારે ધિર, સમાધિમેં સાધે સિર,
ઉપાધિસેં અલગા બિર મનમેં મૂઝાયા હેં,

સ્વાદહિકો ત્યાગે, લાગે નાદ હિમેં જાગે કૈંક,
ભાગે નવ ભેદ ભ્રાન્તિ રોગ ના રૂઝાયા હેં;
અન્નૂના કો ખાવે અન્ન, અન્ન ત્યાગિ ખાવે ફલ,
ફલ ત્યાગિ પીવે દૂધ, નિરાહાર કાયા હેં.

૬૪

નિરાહાર નર કો રહે, પવન ભખે પરખાય;
રોગ પરિચ્છા બિન વૃથા, સૂઝત ન સત્ય ઉપાય.

૬૫

સૂઝે ના ઉપાય સત્ય અંતર વ્યાધિ અસત્ય,
રોગી નહિ પાલે પથ્ય, રોગકું બઢાવે હેં;
અમરી બજરી પીબે, કોઉ બ્હોત વર્ષ જિવે,
મંત્ર જંત્ર તંત્ર સાધે ઓરકું સધાવે હેં;
જડીબૂટી સું લાગે કો, પંચ અગ્નિ તાપે તાપ,
ખાખકો લગાવે ગાવે, પોથીકો પઢાવે હેં;
કરત કો નોલિ કર્મ, સંતકા એહી ન ધર્મ,
કૂટાયા જ્યાં ભમેં ભર્મ રોગ નહિ જાવે હેં.

૬૬

રોગ ન જાવે રોગિકો, ગલત હિમાલય માંહિ;
નિશદિન જાગૃત કો રહે, રોગ નસાવન આંહિ.

૬૭

રોગ નસાવન રોગી રસાયન ખાવે નહિ,
આબૂ ગિરનાર માંહિ આંખ મીંચી બેસતાં;

ઉદાસીન રહેવે કો વૃતાદિક સેવત કો,
પતાદિક પાવત કો શ્વાસાદિક ખેંચતાં;
જપાદિક જાપે જાપ તપાદિક તાપે તાપ,
સિત ભૂખા સેવે આપ દુઃખ દેહે વેઠતાં;
કામકો તપાવે કોઉ દામકો ન રાખે પાસ,
ઠામકો ઠરે ના એક પહૂચ્યા ના ઠેઠ ત્યાં.

૬૮

પહુચ્યાના પરવાનકો, ભેજત નહિ વાં ભાઈ;
મૂવે પિછે મુક્તિ મિલે, લલચુ રહે લુભાઇ.

૬૯

લાલચુ રહે લુભાય મૂવા પિછે મુક્તિ પાય,
એસોહિ ઉપાય પાય ધાય ધાય દોરતે;
પાર નહિ પાવે કોય હવામેં છૂટી હવાય,
ખાતતો ખનાય જાય જોગ ભોગ જોરતે;
જિતે નહિ મુક્તિ પાય યુક્તિ પ્રયુક્તિ સ્હાય,
કથે સત્ય સાંઈ તોહું શિશ વૃથા ફોરતે;
રોગમેં રહે ગુચાય અંતે અમૂઝાય જિવ,
સાધત અષ્ટાંગ યોગ કાલ નહિ છોરતે.

૭૦

કાલ ન છોરત કાહુકો, કાલ ભયાનક રોગ;
છલ બલ કલ પલ નવ ચલત, કાલ જાલ સંયોગ.

૭૧

કાલ કેરી જાલ માંહિ આન ફસે જિવ આંહિ,
સહજ સરૂપી સત્ય ગુરૂ ગમ પાયા હેં;
શબ્દકા બતાયા પંથ શબ્દ સુર્તા સાધે સંત,
રામ નામ રસનાસેં ગુરૂ ગુન ગાયા હેં.
પ્રેમકો જગાયા જબ ભયકો ભગાયા તબ,
પ્રેમી રસ પીબે અબ દિવાના દિખાયા હેં;
દિવાના દિખાયા મસ્ત શુદ્ધ નહિ વાકે વસ્ત,
બની અલમસ્ત, ગુપ્ત બાતકો બતાયા હેં.

૭૨

ગુપ્ત બાત પરગટ કરત, ઘટ ઘટ દેખત રામ;
બ્રહ્મ ભેદ ભાસત નહિ, રોગ રહત નહિ નામ.

૭૩

રોગ ના રહેવે અંગ આનંદકો લાગે રંગ,
અંગમેં અભંગ વામેં રંગ પલટાતે હેં;
રંગ પલટાતે જહાં અચિરજ દેખે તહાં,
વાકી જ્યું મહિમા વહાં દેખી દરસાતે હેં.
દેહ બિના દિસે દેવ, દેવ સબ કર્ત્તા સેવ,
તેજ પૂંજ જ્યોતિ જહાં જાગૃત જનાતે હેં;
સુક્ષમનિ ચલે ગંગા ન્હાવત સુર્તિ કે સંગા,
ભીંજે સબ આપ અંગા પર્મ સુખ પાતે હેં.

૭૪

પરમ સુખ પાવે જહાં, બજત અનાહદ નાદ;
અષ્ટ કમલ બિચ આસને, બ્રહ્મહિ આદ અનાદ.

૭૫

આદિ ને અનાદિ બ્રહ્મ નિર્ખે વહાં નાસે ભ્રમ,
સંતનકા એહી ધર્મ સંત હંસકો કહે;
અગમ દેશ જાકો જ્યાં, અધર સ્થાન વાકો ત્યાં,
દશમેં દ્વાર બૈઠે વ્હાં, ભેદાભેદ ના લહેં.
ધરતી આકાશ નાહિ પવન કે પાણી નાહિ,
રવિ શશિ જહાં નાહિ રનંકાર હોત હેં;
રૈન દિન કછૂ નાહિ રાગકે વિરાગ નાહિ,
પ્રેમકો પ્રકાશ જાંહિ ચૂપચાપ હો રહેં.

૭૬

ચૂપ ચાપ હોકે રહે, બદિ શક્ત નહિ બાનિ;
પરમ પુરૂષ સતગુરૂજીકી, સુરતી જહાં સમાનિ.

૭૭

જહાં સત ગુરૂજિકી સુરતી સમાનિ વહાં,
દ્વંદ ભેદ ભાસે નહિ ભેદ હૈ સો છેદ હેં;
પાપ પુન્ય પુનઃ નહિ ભ્રમ ભેખ ભાસ નહિ,
રાગ રંગ સંગ નહિ અદ્વૈત અભેદ હેં.
મોહ મદ માયા નહિ વૃક્ષ વેલી છાયા નહિ,
કામ ક્રોધ લોભ નહિ આપહિ અલેખ હેં;

બાલ વૃદ્ધ યુવા નહિ નહિ નાલા બાલા નહિ,
અવાગમન મિલે નહિ એક હેં સો એક હેં.

૭૮

એક અખંડ અજર અમર, અબિનાશી અવિછીન;
અગમ અગોચર અકલ અજ, ભાસત નહિ કૈં ભીન.

૭૯

છીન ભીંન ભાસે નહિ જિન દિન પંથ નહિ,
હર્ષ શોક ભય નહિ જોગ ભોગ કાં રહે;
માન અપમાન નહિ ગાન તાન ભાન નહિ,
સાન અવસાન નહિ તિર્થ તપ કાં રહેં;
મંત્ર જંત્ર તંત્ર નહિ કાલ જાલ જહાં નહિ,
નેહ છેહ દેહ નહિ ખાન પાન કાં રહેં;
સેવક કે સેવ નહિ ભક્તિ ભાવ ભેદ નહિ,
જુક્તિ મુક્તિ રૂક્તિ નહિ દેવ દેવી કાં રહેં.

૮૦

ચિદાનંદ રૂપ આપકો, આપહિ અકલ અલેખ;
મતિ રતિ ગતિ નવ કરિ શકે, આપ અલખ આલેખ.

૮૧

આપકી પિછાન નહિ પિર પેગંબર નહિ,
ફકિર કે અમિર નહિ જિવ શિવ વાં નહિ;
સાગર સરિતા નહિ નાત જાત ભાત નહિ,
રૂપ રંગ નામ નહિ શુન્ય મુન્ય વાં નહિં.

મન બુદ્ધિ ચિત્ત નહિ અહંકાર ઐાંમ નહિ,
રજ સત્ તમ નહિ, ગુણાતિત, ગો નહિં;
ભેદકે અભેદ નહિ વેદકે લબેદ નહિ,
બાનિકો બિનોદ નહિ, તુંહિ તુંહિ તૂં સહિ.

૮૨

તુંહિ તુંહિ તે તૂં સહિ, તે તૂં એક સ્વરૂપ;
તે તૂં–તૂં તે પલટતાં, આપહિ આપ અરૂપ.

૮૩

અરૂપ સ્વરૂપ આપ આલેખ એ આપો આપ,
દિલકો દિલદાર વે, પહૂંચ્યા સો પાવે હેં;
ઊંચ નિચ વહાં નહિ બાદ કે બિબાદ નહિ,
આશા કે નિરાશા નહિ સમ ભાવ ભાવે હેં.
સ્વગ્ન નર્ક શંશે નહિ જ્ઞાન કે અજ્ઞાન નહિ,
વિદ્યા કે અવિદ્યા નહિ અનૂભવમેં આવે હેં;
દેશકે બિદેશ નહિ દોષ છોષ રોષ નહિ,
લાભ કછૂ હાનિ નહિ જિવન મુક્ત કહાવે હેં.

૮૪

જિવન મુક્ત ઓહિ જિયે, ઓર મૃતક નરનાર;
બિન પહૂંચેકી બાત પર, મત કરના ઇતબાર.

૮૫

પ્હોંચ્યા બિના બકે બાત મિલતી ન આવે ભાત,
જ્ઞાત કે અજ્ઞાત બ્રાત ભૂલો મત આંધરે;

સંતનકી બાનિ સુની અંધ સંત પાવ પરી,
જોરી જુગ પાનિ, બાનિ પ્રેમ ભરી ઓચરે;
શર્ણાંગત આયો આજ દિનાનાથ રખો લાજ,
ભક્તનકો કીનો કાજ જિવ કોટિ ઓધરે;
આપકો ભરૂસો ભારી દિન દાસ લ્યો ઉગારી,
સિંચી કૃપા વારિ વિભૂ તારી લ્યો અહિ કરે.

૮૬

તારન તરન તિમિર હરન, પ્રભુ તુમ લાગું પાય;
દવા દિયો દિન દાસને, દિલસેં દેઈ દુવાય.

૮૭

દયા દિલ સંત આની પર્માર્થકો પંથ જાની,
અંધને બતાવે દવા રોગ નસાવનકી;
તત્વમસિ શિશી, બ્રહ્મ અંજન નિરંજનવાં,
સોહું સલી દિની સાથ સ્નેહે લગાવનકી.
નેત્રાંજન કરે અંધ પટ પલટાયો રંગ,
દેખી દિલ હોવે દંગ શુદ્ધ ભૂલે તનકી;
ન તનકી ન ધનકી બનકી રહી નપર્વા,
ભેદ ભ્રમ જાલ ત્રુટી મોહ માયા મનકી.

૮૮

મોહ જાલ મનકી ત્રૂટી, દયા ડંડ લે હાથ;
સત્ય કમંડલ કર ગ્રહત, અલખ નિરંજન નાથ.

૮૯

અલખ નિરંજન જે અંજનસેં પાયે અંધ,
મોહ જાલ મિટી નેત્ર નિર્મલ વાં હો રહે;
નર્મલ જ્યાં હોવે નેત્ર, ક્ષેત્ર ક્ષેત્રજ્ઞ કો ભેદ,
ઓલખી અલગ આપ એક બ્રહ્મકો લહે.
સમભાવે ભાસે સર્વ મનહિકો નાસે ગર્વ,
પ્રેમહિ પૂરાના પર્વ, પ્રેમ ક્ષેમ કો કહે;
ધૈર્ય ધરી કંથા અંગ ક્ષમા કંઠ માલા સંગ,
બિચારકી ઝોલી સ્કંધ, હાલ્લેક જગા રહે.

૯૦

અલખ પલક હાલ્લેકકો, આપ જગાવત અંધ;
સત્ય સ્વરૂપ આનંદમય, ભાસત ભવ નહી દ્વંદ.

૯૧

ભાસે નહિ દ્વંદ ભાસ ટૂટે ભવ બંધ ત્રાસ,
છૂટે કાલ જાલ પાસ, નિજાનંદે જાગે તે;
ફિકરકી ફાકી કરે, આશામેં ઉઠાવે આગ,
લોભકો લગાવે લાત, તૃષ્ના તૃણ્ય ત્યાગે તે.
ઈર્ષા આંખ ડારે ધૂર, ક્રૂરતાસેં નાસે દૂર,
સુરતામેં સામે પૂર, શૂર નવ ભાગે તે;
ન ત્યાગેસો ન માગેસો ન ભાગે વિરાગે રાગે,
ચહાવૂં ને સહેવૂં સૌ વિશ્વરૂપ બાગે તે.

૯૨

વિશ્વરૂપ વિશ્વેશકો, અનુપમ બાગ સુહાગ;
મન મધૂપ ગુંજત ગ્રહત, પ્રેમહિ પુષ્પ પરાગ.

૯૩

પ્રેમ પુષ્પકો પરાગ પાંચૂ ઇન્દ્રિ કિની બશ,
કબિર તો ભૃંગ ભયે ફૂલમેં બિડાયો હેં;
સુંદર તો ઉંદર ભયો માંજારીને ખાય લિયો,
દાદૂ તો દેડક ભયો કૌવા લે ભગાયો હેં.
રામનંદ બગ ભયો બ્હોત મચ્છિ ખાય ગિયે,
આત્મ હંસ ચિંના બિના મોક્ષ નહિ પાયો હેં;
ગુરૂ દત્ત હંસ ભયા, મોતીકો ચુગાયો ચારો,
ઐસા ગુરૂ તત્વ મિલે ભરમ ભગાયો હેં.

૯૪

ભવ ભય ભરમ ભગાયકે, તત્વે તત્વ મિલાય;
કીટ ભ્રંગ જિવ શિવ બને, આપહિ સ્વરૂપ સજાય.

૯૫

આપકો સ્વરૂપ જિવ શંકા બિન હોવે શિવ,
આકર્ષન કરે ઓહી કૃષ્ન કહેલાતે હેં;
સંકર્ષન કરે સોહી શેષ બલરામ ર્હોવે,
ક્રૂરતાકો તજે તેહુ અક્રુર ઉચરાત હેં;
ઇન્દ્રિજિત હોવે જિવ ઇન્દ્રજિત બને આપે,
પ્રજાપતિ ઘડે ઘાટ ઠાઠકે ચલાતે હેં;
હરે સોહી હરિ આપે આવે જાવે ઓહિ માયા,
રમાતે જમાતે રમા રામ મોક્ષ માતે હેં.

૯૬

મોક્ષ હિ કારન કલિયુગે, આયા જાન ફિરંગ;
મસ્ત રામ અલમસ્ત તન, આપલિયે સરભંગ.

૯૭

સરભંગ લિનો બેશ ગગન ઘર કિનો દેશ,
એક બ્રહ્મકો ઉદ્દેશ જગમેં જગાયો હેં;
દુસરો સો નાસ્તિ જાનિ આત્મા હંસકો પિછાની,
સોહિ સંત જ્ઞાની જિને ભ્રમકો ભગાયો હેં;
એક બ્રહ્મચિનો રંગ ષટ્ રિપૂ કિનો ભંગ,
પ્રેમકે પ્રસંગ અંગ સરભંગ સુહાયો હેં;
શાન્તિ સતિ લિની સંગ દુનિયા દિવાની ઢંગ,
નિરખી સો હોવે દંગ રામ રસ પાયો હેં.

૯૮

રામ રસાયન પાયકે, આપહિ બને નિરોગ;
રામલાલ રમતે રહે, કહાં જોગ કહ ભોગ.

૯૯

ભોગ જોગ લિનો નાહિ મુંડકો મૂડાયો નાહિ,
ચોટીકો કટાયો નાહિ ભસ્મ નવ ધારી હેં;
લંગોટી લગાવી નાહિ ઝોલી તૂંબી રાખી નાહિં,
કંઠી કંઠ ધારી નાહિ કંથાકો બિસારી હેં;
માયા સંગ યારી નાહિ જારી કે વિજારી નાહિ,
ઘુમે ઘરબારી નાહિ મમતાકો મારી હેં;
સુરતા નહિ બિસારી સ્નેહ સાહિબ શું ધારી,
કિની પ્રેમકી પથારી પર્વા પરવારી હેં.

૧૦૦

પ્રેમ પથારી પૌઢતે, નિરાધાર આધાર;
બાહિર ભીતર ભેદ નહિ, એક અખંડ બિચાર.

૧૦૧

બિચાર આચાર ધારી શિશ સત્વ જટા ધારી,
ભક્તિ ભાવ ભસ્મ ધારી જોગહિ જનાતે હેં;
દયા-દિલ દાઢી ધારી ધૈર્યકી કફની ધારી,
સોહં સત્ય પિબે બારિ, કાલ ફલ ખાતે હેં;
ડંઠ કાજ ધારે ડંડ, પાખંડ કો કર્ત્તા ખંડ,
આપ રૂપમેં અખંડ સ્નેહમેં સમાતે હેં;
ન આતે હેં ન જાતે હેં મરમકો ન પાતે હેં,
જિવકો જગાતે જાતે રામ ગુન ગાતે હેં.

૧૦૨

રામ ગુન ગાવે સદા, દેખત રામહિ રામ;
રામહિ રસના રસ ચખે આપ બને નિષ્કામ.

૧૦૩

નિષ્કામ ઇન્દ્રિજિત સાધૂ સંત સેવે સિદ્ધ,
ચારૂ ચિત્ત ચલ્મ માંહિ રંગ પી-પિલાતે હેં;
એક બ્રહ્મ ઓહિ રંગ પ્રેમ પાની ધોવે સંગ,
ધોયકે નિચોવે મોહ મેલ નિકસાતે હેં;
છૂટા રંગ કરી દેવે ત્રિગુન તમાખૂ લેવે,
દોનૂંકો મિલાય દેવે અદ્વૈત જમાતે હેં;
ભ્રમ રજ્જુ ગ્રંથી જ્ઞાન અગ્નિમાં લગાવી ધરી,
સાફી દિલ સાફ કરી દમ્મકો લગાતે હેં.

૧૦૪

લગે દમ્મ જબ ગમ પડે ષટ્ રિપુ પામત નાશ;
શુદ્ધ સ્વરૂપ રૂપ આપકો, અજર અમર અબિનાશ.

૧૦૫

અબિનાશી સત્ય શુદ્ધ આપકો સ્વરૂપ જાની,
જ્ઞાની ગુંન ગુરૂ માની મોહ મન મારેહેં;
આત્મ પરમાત્મ ભાવે આધાત્મ સર્વોત્મ ધ્યાવે,
પૂર્ન પ્રેમકા પ્રભાવે ક્રોધકો નિવારે હેં;
લોભ કલેશ લેશ નાહિ કામકે ક્રૂરતા નાહિ,
આધકે ઉપાધિ નાહિ વ્યાધિકું વિડારે હેં;
માન મગરૂબી નાહિ ગુરૂ શિષ્ય ભેદ નાહિ,
આપ અબિકારી સત્ય સ્વરૂપ બિચારે હેં.

૧૦૬

સ્વરૂપ બિચારત આપકો, બાંધત નહિ ઘર બાગ;
બિચાર મહ બિચરત ફિરત, ભાગ ત્યાગ બૈરાગ.

૧૦૭

ભાગ ત્યાગ લક્ષનાકો, લચ્છનકો લક્ષ રાખી,
આસપાસ આશાહિકો પાસ દૂર ડારોગે;
જલે રહે મિન જૈસે, જલજયું સરોજ તેસે,
જલ બિચ બિજ ઐસે ભ્રાન્તિકું નિવારોગે;
કિટ ભ્રમર ન્યાય ન્યાય જલ તરંગ જાની,
દયા ક્ષમા ધૈર્ય ધારી, સત્યહિ બિચારોગે;
મોહ મન મોહનકો, મોહકો મરોર ડારી,
મોહનકી માલા તાત, આપ ઉર ધારોગે.

૧૦૮

મોહનમાલા ઉર ધરો, પ્રનમિ કહત પદ તાત;
બચન સુનત સુતનાં સુખદ, સેન નેન ખુલિ જાત.

ૐ શાંતિઃ શાંતિઃ શાંતિઃ